

сына, и слѣдъ голѣмъ трудъ сѣкой получили отъ тѣхъ да хвани едно важе. Сега сички те колко то ся намѣруваха въ кораба, ся стараяха да ги извлекать горѣ, отецъ и сынъ были са кумай надъ вода та за важа та обесени, и мало бѣше останало да ся отарватъ.

Обаче сердитый, и лютой оный морской волкъ видѣ лова си че му отбѣгна отъ руцѣ те. Ся принуди отъ естественна та си дивость, и отъ звѣровидна та си сила, собра сички те си силы, искочи весма стремително, и ся спусна разлютенъ, и грабна злосчастно то момче, между яки те си зуби, и раздра го на две чести, и той часъ една та часть изеде. Въ това страшно видѣніе сички те, колко то гледаха извыгнаха отъ преголѣмый имъ трепетъ, и страхъ, и оставаха сички те окаменени, и совсѣмъ сожалени. Послѣ помогнаха достосожалителнаго отца, кой то бѣше достигналъ здравъ на кораба заедно съ малка та дѣвица, коя то причина была за пресажалително то злосчастіе. — Таковъ конецъ весма страшень пріялъ Великодушный Уоленіосъ Векнеръ. Животъ свой былъ протакъ, обаче остави на свѣтовни те годишнозабѣлжанія та благородный, и досточудный примѣръ, кого то показа съ сыновна та си любовь, и необязно то си юначество.

ДЕРВИШКА ВЪ ЦАРСКИ ТѢ ПАЛАТЫ.

Нѣкой си Дервишинъ, като ходеше самъ